

Կուգան անոնք, յօժարակամ,
 Խարոյկելու մարմինն իրենց,
 Մութերուն դէմ մեր օրերուն,
 Որպէսզի միտս յորդին առաս,
 Մեր հողերէն,
 Լոյս ու բարիք, խաղաղութիւն,
 Խրհիթներուն եւ սիրտերուն,
 Որպէսզի վազն իշխէ օրուան
 Մեր նորածագ:

Վ.ՏԱՐԱՆԴԻ

ԵՅԱԶ ԶԷ՝ ՄԻՔԷ

Կը յիշեմ, պրզտիկ մանուկ էի ես,
 Արեւն կուգայի բըռնած մօրքս փէշն.
 Արեւն էր թառած կասարին՝ լեռան,
 Աւխարհն ընդարձակ սահար մը կարծես,
 Առնոսն ալ ըլլար՝ սահարին խորանն,
 Գետը աղմուկով կ'երգէր շարական,
 Ծառերն իրիկուայ աղօթքին կեցած,
 Երկիրն ու երկինքն այնպէ՛ս մօտեցած ...
 Մօրքս հարցոյցի.
 «Մարէ, աւխարհը երազ չէ՞ միթէ».
 Նայելով ինծի,
 Պատասխան տուա մայրքս զարմացած.
 «Աղօ՞թք թէ երազ, էտ մարդ չը գիտէ»:

Ու տարիները եկան ու անցան,
 Իրարմէ երկինքն՝ երկիրն հեռացան.
 Մանուկը արդէն կը ծերանայ ա՛լ,
 Բայց զանգերն երբոր կանչեն աղօթքի,
 Արեւն երբ թառի լեռան կասարին,
 Ու թուփերն երբոր լուռ չոփեն ծունկի,
 Աւխարհը նորէն կը դառնայ սահար,
 Երկինքը կարծես նորէն կ'իջնէ վար.
 Աւ ես հարց կուտամ ինծի այս անգամ.
 «Մեր այս աւխարհը երազ չէ՞ միթէ».
 Նորէն կը լքեմ մօրքս պատասխանն,
 «Աղօ՞թք թէ երազ, էտ մարդ չը գիտէ»:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ